

Не търси никоя, съзаклятие; крий са въ усмивки и учтивости, защото ако са покажеш въ естественното си лице, самъ Еребий не би билъ до толкозь тъменъ, щото да може да та запази да не та открийтъ.

Влизатъ: КАССИЙ, КАСКА, ЦИНА, МЕТЕЛА,
ЦИМБРЪ и ТРЕБОНИЙ.

Кассий. Мислиж, че ний дързко нарушавами спокойствието ти; — добръ утро, Бруте! Безпокоимъ ли та?

Брутъ. Станжлъ съмъ преди единъ часъ, но цѣла нощъ съмъ билъ буденъ. Познавамъ ли тѣзи хора, които иджтъ съ тебе?

Кассий. Да, сѣкиго; и нѣма ни единъ, който да не почита Брута, и сѣкий му желае да има това мнѣние за себе си, което сѣкий благороденъ Римлявинъ има за тебе. Тозъ е Требоний.

Брутъ. Добрѣ е дошълъ тука.

Кассий. Тозъ, Деций Брутъ.

Брутъ. И нему добрѣ дошълъ

Кассий. Тозъ — Каска; тозъ — Цина, и тозъ Метела Цимбръ.

Брутъ. Сички добрѣ дошли. Какви безпокойни грижи сж са препречили между очитѣ ви и нощъта?

Кассий. Позволете ми да ви кажиж нѣщо (*шутинжтъ си*).

Деций. Туеъ лежи истока. Не е ли зората тамъ дѣто са съсипва?

Каска. Не.

Цина. О, извинете, господа, тя е; и тамъ онѣзи сиви ераски, които даватъ разнообразие на облацитѣ, сж пратеницитѣ на деня.

Каска. Ще исповѣдате, че и двама сте излъгачи. Тука дѣто показвамъ съ ножа си слънцето, което вече се приближава доволно къмъ югъ, изгрѣва; подиръ два мѣсеца, то